Quelle: https://manuscripta.at/?ID=31270
Copyright: Stams, Zisterzienserkloster

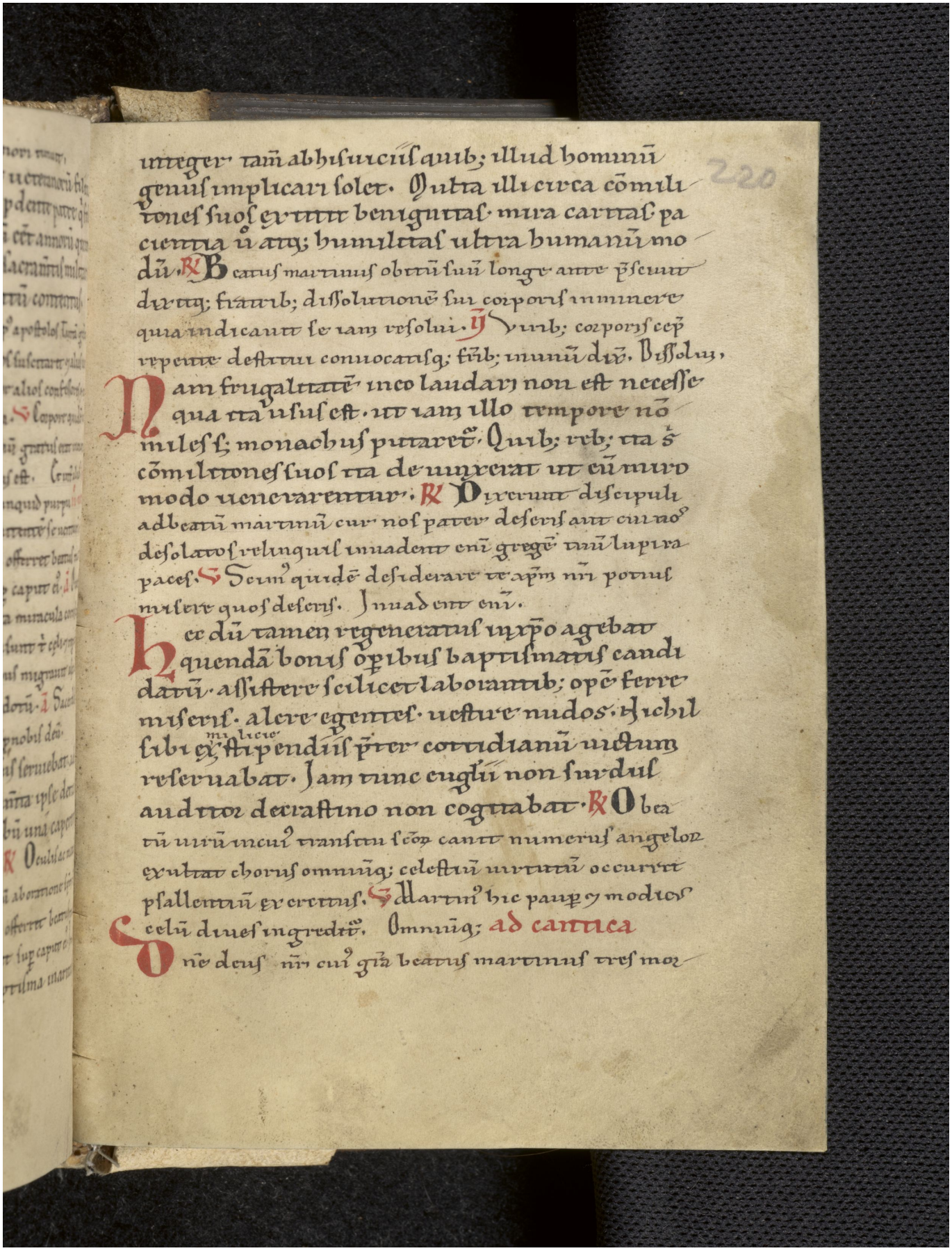

integer tam̄ ab his uiciis quib; illud hominū
genus implicari solet. Multa illi circa cōmili
tones suos extitit benignitas. mira caritas. pa
cientia uo atq; humilitas ultra humanū mo
dū. ℟ Beatus martinus obitū suū longe ante p̄sciuit
dixitq; fratrib; dissolutionē sui corporis imminere
quia indicauit se iam resolui. ℣ Virib; corporis cep̄
repente destitui conuocatisq; frib; in unū dix̄. Dissolui.

Nam frugalitatē in eo laudari non est necesse
qua ita usus est. ut iam illo tempore nō
miles s; monachus putaret̄. Quib; reb; ita s̄
cōmilitones suos ita deuinxerat ut eū miro
modo uenerarentur. ℟ Dixerunt discipuli
ad beatū martinū cur nos pater deseris aut cui nos
desolatos relinquis inuadent enī gregē tuū lupi ra
paces. ℣ Scim⁹ quidē desiderare te xp̄m nr̄i potius
misere quos deseris. Inuadent enī.

Hec dū tamen regeneratus in xp̄o agebat
quendā bonis op̄ibus baptismatis candi
datū. assistere scilicet laborantib; opē ferre
miseris. alere egentes. uestire nudos. Nichil
sibi ex milicie stipendiis p̄ter cottidianū uictum
reseruabat. Iam tunc euglii non surdus
auditor de crastino non cogitabat. ℟ O bea
tū uirū in cui⁹ transitu scōr cantat numerus angelor
exultat chorus omniūq; celestiū uirtutū occurrit
psallentiū exercitus. ℣ Martin⁹ hic paup̄ et modicus
celū diues ingredit̄. Omniūq; ad cantica

Dn̄e deus nr̄i cui⁹ gr̄a beatus martinus tres mor